

NẾU ĐI HẾT BIỂN

- Anh Tư, tui hỏi chút này
"Nếu đi hết biển" tới ngay chỗ nào?
"Đi hết biển", đỉnh cao tuyên bố
"Sẽ trở về Bắc Pó"....ui da.....
Anh Tư, thiệt dzậy hông cà?

- Tám, tao tưởng mày nhà thông thái
Nhưng không ngờ mày đại ngu si
Đi hết biển, chẳng đến quê
Đảng đi hết biển, thành nghề mò mông
đưa tốt nghiệp sò lông, ăn trộm
đưa hậu môn nháp nhóm thi bằng
đỉnh cao đi hết biển trắng
được phong hạng nhất tài năng cầm nhâm!
người biết cả, không làm đâu tám
Ai thèm tin cái đám ma cô!

Đảng đi hết biển, bung bô
lạy dân tị nạn liếm đờ làm giàu!
và thành ra những con sâu
nằm vùng, nằm vũng, vàng đầu, đỏ đuôi!

Người đi hết biển vẫn người
Đảng đi hết biển thành ruồi, bọ hung!

Tha Hương
1/12/2004

NẾU ĐI HẾT BIỂN

(chương 1)

- Anh Tư, tui hỏi chút nè
"mấy lời rào đón" sao nghe nhập nhằng (1)
Vem biết vem là "thằng Việt cộng" (2)
Bám theo chân "Phản Động" để mà
Lưu manh "bạn, bạn, ta, ta ..." (3)
Điểm đàng, vờ vịt, vem la "giật mình!" (4)
Rồi mượn chuyện truyền hình, truyền ảnh

Vệ hồn hào chửi cạnh Quốc Gia !
Y chang hồ tặc gian tà
Theo tui, đều cáng đảng ta đứng đầu !

- Thằng Tám ạ, tao râu mày thiệt!
Vệ đi vào tử huyết đó thôi!
Mày xem, trí tuệ loài ruồi
Viết sao được sách hăn hoi, chân thành!
Mày muốn kiếm lời lành ý đẹp
Những bình thường của nét văn chương
Yêu quê, trong sáng lập trường
Thì đừng đọc sách bắt lương vệ làm!
Vệ rào đón chàng ràng là rúa
Thì quăng đi, đọc nữa làm gì!
Vỗ tay, chỉ bọn nâng bi
Những tên vô đạo, man di, phản thù!
Chẳng cần phải vô cùng thông thái
Một công dân vào loại bình thường
Khi nhìn dân nước đau thương
Cũng không mở miệng bắt lương nói khùng!

Vệ thì cứ gian hùng, vệ nỏ
Còn Việt gian gãy cổ, phục tài

Khi nào Bác Đảng quái thai
Thường công, cho chúng dưới ngai, liếm giày?

Tha Hương

(1)- Tiêu đề chương một của **Nếu Đi Hết Biển** của Trần Văn Thủy.
(2), (3), (4) - Ý của Vệ trong phần mấy lời rào đón.

NẾU ĐI HẾT BIỂN (chương 2)

- Anh Tư, tui hỏi chút nè
"Nếu đi hết biển" đọc nghe nổi sùng !
Bởi ý tưởng gian hùng, đều cáng
Bởi văn phong mỡ nạc, gia nô
Hồn hào, qui quyết, mưu mô
Điểm đảng hơn cả tên Hồ lưu manh

- Thằng Tám ạ, những anh liềm búa
dưới lên trên nó rúa, mây ơi
sách kia, nó viết rõ rồi,
thứ cha mẹ nó bỏ rơi mà mà!
Su phụ nó, mù này mù chữ (1)
truyền nghề cho đệ tử mù lòng!
Lũ mù dạy bảo nhau xong,
nó thành con vẹt đỏ lông, đỏ mồm
Nên nào biết vui buồn chính sử
và thặng trầm hai chữ non sông
Biết chi cháu lạc, con hồng
xương phơi rừng thẳm, xác chồng biển sâu!
Mà chỉ biết Nga, Tàu thuận phục,
xô dân vào hoả ngục trần ai,
rồi dùng tâm địa quái thai
viết về tị nạn? khôì hài... Tám ơi!
Vì nạn nhân là người tị nạn
kẻ gây đau, tạo oán là Hồ!
Mây xem, đảng nó ma cô
và thằng viết mướn là đồ lưu manh!

Tha Hương
1/12/2004

(1): **Nếu đi hết biển** trang 22 và 23: ".....người nuôi dạy anh em chúng
tôi là một bà vú nuôi nhà quê.... Khi ấy tôi chưa hề biết rằng bà không biết
chữ..."

và: " nơi đây yên nghỉ thím tôi
" bà già nhà quê mù chữ
" người thầy đầu tiên của tôi "